

- w drugiej kolejności o uchylenie i zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, by podana wyżej wyłączona kwota została obniżona do wysokości 1 022 259,46 EUR;
- o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja naruszyła art. 52 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 oraz art. 11 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGR i EFRROW, w ten sposób, że w komunikacie, który należy przekazać państwu członkowskiemu na podstawie tych przepisów, ani nie określa bliżej nieprawidłowości, która zarzucana jest skarżącemu w niniejszej sprawie, ani nie wskazuje działań naprawczych, które miałyby zapewnić w przyszłości przestrzeganie właściwych przepisów unijnych. Dlatego komunikat ten nie może stanowić podstawy nałożenia na Szwecję spornej korekty ryczałtowej.

Komisja oparła zaskarżoną decyzję na błędnych wnioskach dotyczących różnic w liczbie błędów wykrytych przy zastosowaniu teledetekcji w porównaniu do liczby błędów wykrytych przy zastosowaniu metody klasycznej kontroli na miejscu. Komisja ani nie była w stanie wykazać, na czym mają polegać podnoszone nieprawidłowości, ani w jaki sposób mogłyby prowadzić do ryzyka strat dla EFGR. Szwecja dokonała wyboru próby kontrolnej i przeprowadziła w istotnym zakresie analizę ryzyka, które są wymagane na podstawie art. 31 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina, i w konsekwencji nie naraziła EFGR na ryzyko, na które powołuje się Komisja. Tym samym decyzja Komisji o zastosowaniu ryczałtowej korekty w wysokości 2 % jest sprzeczna z art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej i z art. 52 rozporządzenia nr 1306/2013.

Na wypadek gdyby Sąd doszedł do wniosku, że analiza ryzyka nie była skuteczna zgodnie z art. 31 ust. 2 rozporządzenia nr 1122/2009, skarżący podnosi w drugiej kolejności, że Komisja nie miała powodu, żeby zastosować ryczałtową korektę w wysokości 2 %. Ani zakres zarzucanego naruszenia, uwzględniający jego rodzaj i rozmiary, ani strata gospodarcza, którą naruszenie mogłoby wyrządzić Unii, nie uzasadniają kwoty 8 811 286,44 EUR, która zostaje wyłączona z finansowania przez Unię. Kwotę, która odpowiada ryzyku, które ewentualnie spowodowane zostało naruszeniem, można ustalić przy nakładach, które nie są nieproporcjonalnie wysokie. Zastosowanie spornej korekty ryczałtowej jest więc sprzeczne z art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 1306/2013, wytycznymi dotyczącymi obliczania skutków finansowych podczas przygotowania decyzji o rozliczaniu rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR den (dokument nr VI/5330/97) i z zasadą proporcjonalności. Kwotę ustaloną w drodze korekty ryczałtowej należy więc obniżyć.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2016 r. – CEE Bankwatch Network/Komisja

(Sprawa T-307/16)

(2016/C 305/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CEE Bankwatch Network (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: C. Kiss, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji z dnia 15 kwietnia 2016 r., numer referencyjny Ref. GestDem nr 2015/5866; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 ⁽¹⁾ ma zastosowanie do dokumentów Euratom:
  - pojęcia „traktatu” nie należy rozumieć inaczej w zależności od kontekstu dotyczącego poszczególnych aktów prawnych UE, lecz pojęcie to powinno mieć jednolite znaczenie;
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem:
  - dostęp do żądanych dokumentów nie zagraża interesowi bezpieczeństwa jądrowego, ponieważ wniosek o udostępnienie informacji nie dotyczył kwestii bezpieczeństwa jądrowego;
  - strona pozwana naruszyła w sposób poważny ciążący na niej obowiązek wynikający z rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽²⁾ oraz z odnośnego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE w zakresie podania szczegółowych powodów nieujawnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że powołanie się przez stronę pozwaną na ochronę interesów handlowych jest wadliwe. Strona pozwana nie wskazała ogólnych względów, na których oparła założenie, że ujawnienie żądanych dokumentów mogłoby zaszkodzić interesom handlowym:
  - informacje, których udostępnienia strona pozwana odmówiła ze względu na to, że godzą one w interesy handlowe, nie spełniają kryterium informacji handlowych, a ich wiek nie jest brany pod uwagę przy podejmowaniu decyzji przez stronę pozwaną w przedmiocie wniosku potwierdzającego;
  - za ujawnieniem żądanych danych przemawia nadrzędny interes publiczny, ponieważ interes publiczny przemawia za ujawnieniem informacji dotyczących energii jądrowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, 25.9.2006, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, 31.5.2001, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2016 r. – Foshan Lihua Ceramic/Komisja

(Sprawa T-310/16)

(2016/C 305/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd (Foshan City, Chiny) (przedstawiciele: B. Spinoit i D. Philippe, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska